Príhovor

Vážení spoluobčania, prvoradou úlohou obce je obec predovšetkým materiálne vybudovať a zabezpečiť, ale aj vytvoriť podmienky pre dobrú ľudskú atmosféru v nej. Tu je však veľmi ťažko hľadať recept, presné poradie krokov, ako to zabezpečiť, to sa môže podariť iba predstaviteľom občanov,ktorí tak sami cítia, majú k obci úprimný vzťah, dobrosrdečnosť k ľuďom, chápu ich potreby a požiadavky, dôverujú v sily a schopnosti tých, ktorí chcú pomáhať. Určite k tomu patrí dobrá informovanosť, ochota komunikovať, úcta úradu k občanom, transparentné vybavovanie žiadosti, pozornosť núdznym ľuďom, úcta k starším, podpora záujmových skupín – to všetko je pre nás na obecnom úrade dôležité, ale základom ostávajú vždy ľudia, ktorí sa v obci, teda nielen za bráničkami svojho domu cítia dobre. Ešte nám treba urobiť strašne veľa, aby naša obec bola dobudovaná na patričnú úroveň hlavne v nadstavbových službách a čo sa týka životného prostredia, pokúsim sa niekoľkými slovami opísať stav už i len napríklad pri realizácií separovaného zberu v obci. Začnem však tými medziľudskými vzťahmi a podnetom k tomu bol list, ktorý mi bol nedávno doručený, z ktorého okrem iného citujem - "ďalej sa chceme poďakovať za ten múdry nápad, ktorým nám v soboty ničíte nervy prostredníctvom rozhlasového vysielania. V koncentračnom tábore museli väzni počúvať hudbu, ktorú nariadil veliteľ. Každý náš spoluobčanom má určite rádio-prijímač a nastaví si čo chce. Z tohoto dôvodu dôrazne žiadame s tým prestať!

Zrejme sťažovateľ ani netušil, že sme hrali hlavne z dôvodu, že sa sťažovali iní občania, ktorí práve ten rozhlas nemohli počuť pri hlásení rôznych dôležitých oznamov a nariadení obce z dôvodu rozsiahlej poruchy v drôtovom vedení. Kontrolovalo sa celé vedenie rozhlasu od jedného ampliónu k druhému a my sme museli opravárom pustiť hudbu aby vedeli, kde sa vlastne stala chyba. Keďže z aparatúry na úrade vypadla aj funkcia – reč, nemohli sme dopredu upozorniť občanov na túto situáciu a preto sme" iba hrali". A keď som odchádzala domov, keď som bola zamknúť po ukončení opravy obecný

Obecný spravodajca

číslo: 4/2008

Štvrťročník občanov Spišského Štiavnika

Z Obecného zastupiteľstva

15. augusta 2008 sa zišlo Obecné zastupiteľstvo na svojom 5. zasadnutí. Zasadnutie OZ otvorila starostka obce Mária Kleinová. Privítala poslancov a hostí a oboznámila prítomných s programom, ktorý bol schválený. Za zapisovateľa bol schválený Jaroslav Budinský, do návrhovej komisie a za overovateľov zápisnice boli zvolení Mgr. Oľga Martinková a František Proner. Kontrolu plnenia uznesení previedol Jaroslav Budinský. Uznesenia boli splnené, alebo sa plnia priebežne. OZ zobralo na vedomie rozbor hospodárenia obce za 1.polrok 2008 a schválilo zmenu rozpočtu na rok 2008 na základe rozpočtového opatrenia č.2/2008. OZ zobralo na vedomie správu kontrolóra obce k rozboru hospodárenia a správu o vykonanej kontrole VZN č.1/2006. OZ schválilo organizačný poriadok obecného úradu obce Spišský Štiavnik, podľa ustanovenia § 11 odst.4 zákona 369/1990 Z.z. OZ schválilo VZN obce o určení výšky príspevku na činnosť školy a školského zariadenia č.1/2008. OZ zobralo na vedomie žiadosť TJ Spišský Štiavnik, ohľadom nákupu dvoch súťažných stolov v sume 40 000,- Sk a doporučilo finančnej komisii zapracovať požiadavky do návrhu zmien na ďalšie finančné obdobie. OZ nesúhlasilo so stiahnutím článku „Kto je diskriminovaný" z webovej stránky obce Spišský Štiavnik. OZ zobralo na vedomie žiadosť Jednoty dôchodcov na Slovensku, základná organizácia v Spiskom Štiavniku a odporúča starostke obce prejednať žiadosť osobne. OZ schválilo predloženie žiadosti o „NFP", názov projektu: Vybudovanie zberného dvora s kompostoviskom a rozšírenie existujúceho separovaného zberu komunálnych odpadov a BRKO v obci Spišský Štiavnik v celkovej výške výdavkov 3 815 879,10 Sk a schvaľuje spolufinancovanie vo výške 5 % t.j. 190 793,95 Sk. Spôsob financovania projektu: hotovostné zdroje. OZ schválilo výberovú komisiu na otváranie obálok s ponukami na „Rekonštrukciu strechy so zateplením a prístavba telocvične pri ZŠ Spišský Štiavnik" v zložení: Ing. Korenko Ondrej, Ing. Martinko Daniel, Ing. Hudzík Martin, Ing. Mgr. Bukovič Štefan.

25. augusta 2008 sa zišlo Obecné zastupiteľstvo na mimoriadnom zasadnutí. Po privítaní poslancov a hostí bol schválený program. Za zapisovateľa bol schválený Jaroslav Budinský, do návrhovej komisie a za overovateľov zápisnice boli zvolení Mgr. Oľga Martinková a František Proner.. Kontrolu plnenia uznesení previedol Jaroslav Budinský. Uznesenia boli splnené, alebo sa priebežne plnia. OZ schválilo:
a) predloženie žiadosti o NFP v rámci opatrenia 1.1.ROP na realizáciu projektu „Rekonštrukcia strechy so zateplením a prístavba telocvične Základnej školy Spišský Štiavnik, zariadenia významného z hľadiska MRK", ktorý je realizovaný pre „Základnú školu Spišský Štiavnik" a ktorý je v súlade s Programom hospodárskeho a sociálneho rozvoja obce Spišský Štiavnik resp. strednodobými prioritami obce Spišský Štiavnik,
b) zabezpečenie realizácie projektu po schválení žiadosti o NFP,
c) financovanie projektu vo výške 5% z celkových oprávnených výdavkov na projekt z celkovej sumy 52 889 715,45 Sk, suma 5 % = 2 644 485,77 Sk.

Za správnosť výpisu: Oľga Rákociová

úrad, predstavte si, že som sa stretla aj s takým názorom, keď ma zastavili ľudia na ceste s tým, že sa im dnes fantasticky pracovalo na dvore, na záhrade, že im tá hudba hrala tak do taktu a práca im išla od ruky a žeby sme to mohli dokonca aj povinne zaviesť každú sobotu, hlavne počas leta. Tak mi teraz pomôžte nájsť ten správny ľudský rozmer, veď všetko je to iba o ľuďoch, s ľuďmi a pre ľudí.
A teraz by som sa rada vrátila ešte k tým materiálnym hodnotám, ktorými som začala.
Obec sa snažila veľmi konkrétne pomôcť občanom prostredníctvom firmy Brantner, ktorá je v okrese Poprad popredným garantom poriadku a čistoty, zabezpečiť separovanie aspoň základných komodít odpadov a to papiera, skla a plastov. Začali sme veľmi pekne, dokonca sa na našu adresu ušla aj pochvala na výročných hodnoteniach firmy Brantner /okrem občanov Rómov/. Až som si tak hrdo vykračovala do práce, keď som videla pri každom dome podľa harmonogramu vyložené vrecia – žlté, modré, zelené. No v poslednom čase sa to zmenilo a to nie v tom, žeby bolo vriec menej – naopak, ešte ich pribúda, aj farba vriec sedí, ide len o obsah, ktorý tam dávame. Ale nemusíte sa trápiť, hlavne tí, ktorí tam dávate to, na čo sú určené jednotlivé farby vriec, nie sme až takí najhorší – takýto stav pretrváva v celom okrese. A keď som tvrdila, že to musí byť omyl, že štiavnickým občanom sa to nemôže stať, však v rómskej osade neseparujeme, bola som prizvaná na tzv. otváranie vriec priamo na firme. Konkrétne to boli plasty dovezené zo Štiavnika podľa harmonogramu a verte – hanbila som sa. V niektorých bol len náznak plastov a okrem toho všetko, čo doma nepotrebujeme. Všetky tieto vrecia sú triedené ešte raz na firme Brantner a keď si len tak trošku premietnete tie náklady, ktoré pritom vznikajú, verte, že nemôžeme očakávať zázraky zo separovania a poplatok v budúcom roku môže byť opäť len vyšší. Samozrejme že boli aj vrecia, ktoré spĺňali všetky požiadavky na separovanie a dokonca boli aj také, kde boli PET fľaše odvzdušnené a tak vrece obsahovalo 5-násobné množstvo ako tie, kde boli len tak hlava-nehlava pohodené, však to je tiež o tom, že vozíme do Popradu aj vzduch. Aj tu sa pokúšam nájsť ľudský rozmer. Veď všetko je to raz opäť o ľuďoch, s ľuďmi a pre ľudí.

Mária Kleinová
starostka obce

Jednota dôchodcov začala svoju činnosť

V Obecnom spravodajcovi č. 2/2008 kronikár obce Ján Slivka po návšteve základnej organizácie Jednoty dôchodcov vo Svite 9. apríla 2008 so starostkou obce p. Kleinovou, vyzýva dôchodcov našej obce na založenie základnej organizácie Jednoty dôchodcov v Spišskom Štiavniku. Táto iniciatíva nevyšla u nás nazmar. Dňa 26. júna 2008 za účasti 25 občanov na zakladajúcej členskej schôdzi bol zvolený výbor a revízna komisia. Členovia výboru sú: Cyril Martinko – predseda, Anna Hudzíková – tajomníčka, Vladimír Javorský – hospodár, Ľudmila Paláriková – členka, Katarína Chripková – členka. Členovia revíznej komisie sú: Ladislav Hudzík – predseda, Jozef Gajan – člen, Mária Martinková – členka. Prítomní boli oboznámení s hlavným poslaním Jednoty dôchodcov, ktorá bola založená v súlade so zákonom č. 83/1990 zo dňa 27. marca 1990 občianskym združením. Združuje občanov staršieho veku – dôchodcov bez rozdielu národností, rasy, politickej príslušnosti, náboženstva a sociálneho pôvodu. Na nasledujúcej výborovej schôdzi za účasti členov revíznej komisie dňa 10. júla 2008 bol prítomný aj člen predsedníctva ústredia Jednoty dôchodcov p. Pavel Guman, ktorý veľmi privítal iniciatívu založiť ZO JDS tu pod Tatrami. Prítomní boli aj členovia výboru Jednoty dôchodcov zo Svitu. Predseda p. Pavol Záhradník hovoril o konkrétnych aktivitách v ich ZO. Pani starostka M. Kleinová nás povzbudila do našej nastávajúcej práce s uistením že Obecný úrad nám podľa svojich možností bude vždy ústretový. Prácu výboru chceme zamerať na zaujatie každého člena našej základne pri vytváraní rôznych záujmových činností. Veríme, že naša členská základňa sa čoskoro rozšíri o ďalších nových členov.

Cyril Martinko
predseda ZO Sp. Štiavnik

10 rokov Dobrej noviny u nás

Niektorí si to veru nepamätajú, ale minulé Vianoce sme koledovali v Štiavniku už desiatykrát. Takéto krásne jubileum si zaslúži poriadnu oslavu. A tak si do kalendára zapíšte dátum 23. november 2008. Čaká nás bohatý program. Štiavnik totiž navštívi mladík z africkej Kene Adam Masava Onyango. Svoj doterajší život prežil v slume. Vyrastal v ťažkých podmienkach extrémnej chudoby. Dostal však šancu v Združení mladých umelcov slumu Mukuru – jednom z projektov, ktorý podporuje eRko vďaka Dobrej novine. V dňoch 23. – 27. novembra bude bývať v Spišskom Štiavniku a jeho túžbou je stretávať sa ľuďmi a hovoriť o ťažkej situácii v Afrike, kde žije, ako aj o tom, ako z ničoho urobiť usilovnou prácou niečo hodnotné. Zároveň chce ďakovať všetkým, ktorí pomáhajú Afrike prostredníctvom Dobrej noviny. Príďte sa zoznámiť s Adamom Masavom, oplatí sa stretnúť ho. Presnejší program sledujte na nástenkách v obci, no už teraz vás srdečne pozývame na stretnutie s ním v spomínanú nedeľu 23. novembra o 15.00 v kultúrnom dome. Okrem filmu a diskusie nás čaká koledníčka výstava na obecnom úrade. Všetci, no najmä minulí, súčasní a budúci koledníci a darcovia, ste srdečne pozvaní.

Lívia Kleinová, Dobrá novina

Tento víkend si pripomenieme pamiatku zosnulých

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

V III. štvrťroku 2008

Novorodenci v Sp. Štiavniku:

☺ Mária Žigová
☺ Klaudia Korová
☺ Zuzana Polhošová
☺ Valentín Pačan
☺ Šimon Mrava
☺ Samuel Pokoš
☺ Sebastián Polhoš
☺ Daniela Žigová

Vítame ich medzi nami

Blahoželáme jubilantom:
60 rokov
♥ František Bobko, Priečna
♥ Marián Gajan, Hlavná
♥ Helena Jakubcová, Kvetná
♥ Mária Bobková, Priečna
♥ Marta Kériová, Priečna

65 rokov
♥ Peter Martinko, Hlavná
♥ Anton Rimbala, Hlavná
♥ Mária Dulovičová, Lúčna

70 rokov
♥ Cecília Hudzíková. Hlavná
♥ Milada Odrobinová, Hlavná

75 rokov
♥ Cyril Martinko, Hlavná
♥ Ladislav Hudzík, Hlavná
♥ Václav Vagaš, Kvetná
♥ Anna Martinková, Priečna

80 rokov
♥ Júlia Bednariková Kláštorná
♥ Marta Lavriková, Hlavná

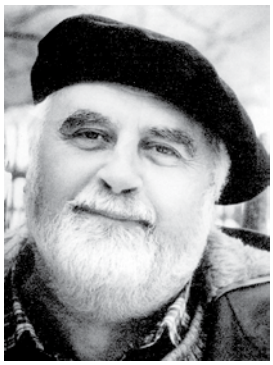
85 rokov
♥ Mária Chripková, Kvetná
♥ Mária Vagašová, Kláštorná

Prajeme im pevné zdravie

K trvalému pobytu sa prihlásil jeden občan.
Odsťahovali sa dvaja obyvatelia.

Osobné údaje občanov sú zverejnené s ich súhlasom.

Martin Slivka naďalej živý

Na prvý pohľad oslovenia umelca môže sa vzbudiť dojem, že umelec ožil. Telesne nie, odpočíva jeho telesná schránka v pokoji, to iba jeho prelietavý duch odkrýva nové poznatky o prof. Martinkovi Slivkovi DrSc., nášmu rodákovi. Obecný spravodajca č. 4/2007 obšírne predstavil život a dielo Martina Slivku. Obecný spravodajca č. 3/2008 vydáva získané svedectvo o jeho tvorbe, o vedeckých ohodnoteniach jeho celoživotnej činnosti, keď Tatranská galéria v Poprade po prvý krát udeľovala Cenu Martina Slivku.

Septembrová pozvánka r. 2008 Obce v Spišskom Štiavniku znova pozývala na zádušnú omšu za Martina Slivku do miestneho kostola. A skutočne znovu biskup Spišského biskupstva Mons. Štefan Sečka s miestnym dekanom a miestnymi kňazmi prinášali prosby za Martinovu dušu. Po nej v urbárskom dome premietaný film „Muž, ktorý sadil stromy“ dopĺňal poznatky z jeho života a z jeho umeleckej tvorby. Po privítaní prítomných na filmovom predstavení starostkou obce p. M. Kleinovou, úvodné slovo k filmu a k životu zaznelo z príhovoru manželky Martina p. Oľgy Slivkovej.

V deň príchodu Spojeneckých vojsk Varšavskej zmluvy v auguste 1968 s rizikom o vlastný život filmoval udalosti v Poprade, kedy vyhasol guľkou spojeneckých vojsk mladý život mladíka Bonka z blízkej Hôrky. Jeho mama poctila túto spomienkovú slávnosť 23. septembra 2008 na znak uznania tejto nebojácnej činnosti Martina svojou prítomnosťou. Za toto filmovanie príchodu Spojeneckých armád v Poprade r. 1968 bol vypočúvaný a vyšetrovaný. A keďže meno udavača vedel, pri príležitostnej návšteve Levoče so synmi a manželkou kúpili pohľadnicu „Judáša“ a s vinšom Martinom napísaným „veľa ďalších pracovných úspechov“ poslal udavačovi.

Martin už spí a sníva večný sen, dielo je a bude stále živé a preto mu patrí úcta a uznanie.

Ján Slivka
kronikár obce

Pohľad na našu obec z vtáčej perspektívy

Čo som prežila v Austrálii

Už sa mi ani nechce veriť, že som v Austrálii strávila mesiac a že som prežila to všetko, čo si teraz nosím vo svojom srdci a nechcem si to nechať len pre seba. Preto som sa rozhodla, že sa aj takouto formou s vami podelím o niekoľko zážitkov z tohto neuveriteľného dobrodružstva.

Austrália je krajina kontrastov, mnohých tvárí, národov, kultúr a tiež je snom mnohých ľudí. Krajina je nádherná - rozprávková, môže sa pochváliť rôznorodou krásnou prírodou a viacerými druhmi rastlín a živočíchov, ktoré nenájdeme nikde inde na svete. Má vyše 20 miliónov obyvateľov, z čoho asi 70% populácie obýva veľké mestá. Na miestach, kde som sa pohybovala, bol časový rozdiel o 8 hodín viac ako na Slovensku a hoci u nás na Slovensku práve začínalo leto, tam bola naopak zima, čo znamená okolo 15 - 18 stupňov cez deň a omnoho menej v noci. V spojitosti so Slovenskom spomeniem, že v celej Austrálii žije vyše 22 tisíc Slovákov.

Dôvodom mojej cesty do Austrálie boli 23. svetové dni mládeže (ďalej už len SDM), teda stretnutie mládeže z celého sveta s pápežom Benediktom XVI.. Centrom stretnutia bolo mesto Sydney a všetci sme prišli ako pútnici za svojím pastierom. Avšak ešte pred samotným svetovým stretnutím so sv. otcom nás čakali dni v diecézach – konkrétne pre Slovákov to bola diecéza Melbourne. Každé SDM majú svoje motto. Tým tohtoročným bola myšlienka zo sv. Písma: „Keď zostúpi na vás Duch Svätý, dostanete silu a budete mi svedkami až po samý kraj Zeme...“ V tomto duchu bol ladený aj program SDM.

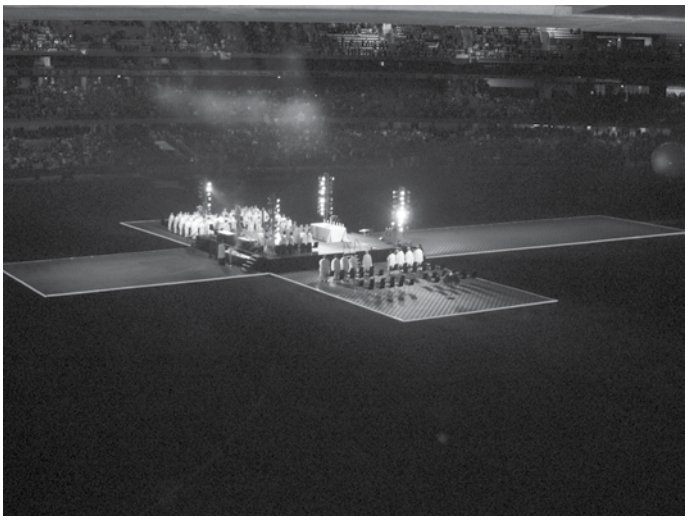
Tradíciu SDM založil ešte svätý otec Ján Pavol II. Slávia sa každý rok, no len raz za tri roky sa konajú celosvetovo. SDM hostili už svetové mestá ako Denver (USA), Toronto (Kanada), Rím (Taliansko), Paríž (Francúzsko), Buenos Aires (Brazília), Čenstochowa (Poľsko), Manilla (Filipíny), Kolín (Nemecko) a tentokrát bol rad na Sydney v Austrálii,...

V mojom prípade sa všetko začalo v Banskej Bystrici, kde sa moji priatelia bavili o tom, ako sa dostať na svetové dni. Mňa to nejako veľmi nelákalo, ale napokon po rozhovore s nimi som sa rozhodla, že ak sa mi podarí zohnať peniaze na letenku, pôjdem. Tak sa aj stalo a našim doma som už len oznámila: „v lete idem do Austrálie!“. Slovenský organizačný tím nám vybavil potrebné dokumenty, víza, ubytovanie a už sme len čakali na jún a na všetko, čo v Austrálii zažijeme.

Tak prišiel 29. jún, keď som vo Viedni nastúpila do lietadla a v duchu sa lúčila s Európou. Po 22 hodinách v lietadle s prestupom v Dubaji v Arabských Emirátoch a s medzipristátím v Singapure sme vystúpili na letisku v Melbourne, druhom najväčšom meste Austrálie. V lietadle so mnou cestovali aj dvaja slovenskí biskupi: Mons. Tomáš Galis – žilinský biskup a vladyka Milan Chautur – košický gréckokatolícky biskup, ako aj ďalších okolo 20 mladých, ktorí cestovali na SDM. Napriek tomu, že tam už bola hlboká noc, na melbournskom letisku nás čakali ľudia zo slovenského organizačného tímu, ktorí leteli do Austrálie o týždeň skôr a všetko nám tam pripravili, spolu s austrálskymi Slovákmi, ktorí tam už roky žijú a veľmi sa tešili, že im tam prinesieme kúsok Slovenska. Títo ľudia nás odviezli do farnosti sv. Augustína v Yarawille, blízko centra Melbourne, kde už niekoľko rokov pôsobí slovenský kňaz Peter Vojtko pochádzajúci z východného Slovenska. Venuje sa nie len viac ako stovke Slovákov, ktorí v tomto meste žijú, ale aj farníkom pochádzajúcim z celého sveta, najmä však z Austrálie a Ázie. V tú noc nás tam čakali austrálski Slováci s teplou kuracou rezancovou polievkou a domácimi kysnutými koláčmi, čo nám po takej dlhej a namáhavej ceste v lietadle veľmi dobre padlo. V priebehu týždňa do Melbourne prilietali aj ďalší mladí Slováci prichádzajúci na stretnutie s pápežom. Všetci spolu sme boli ubytovaní v cirkevnej škole. Postupne sa začala medzi nami vytvárať pekná partia – priam rodinka. Napokon nás do Melbourne pricestovalo takmer 250 Slovákov, pútnikov. Každý náš deň bol pekne zorganizovaný. Hoci sme mali takmer dva týždne voľný program, každý náš deň sa začínal sv. omšou, ktorú celebroval jeden z našich biskupov a koncelebrovalo viac ako 30 mladých kňazov, z čoho boli domáci Austrálčania unesení, keďže priemerný vek kňazov v Austrálii je možno okolo 50 rokov. Po omši nasledovali raňajky, ktoré nám zabezpečili austrálski Slováci – domáci. Postupne však nosili toľko jedla, že sme mali dosť na obed aj na večeru. Každý deň končil spoločnou večernou modlitbou. V Melbourne sme boli do 13. júla. Počas týchto dní sme zažili toho nesmierne veľa. Austrálski Slováci, ktorí sa o nás starali ako o vlastné deti, nám zorganizovali dva nádherné výlety. Prvý bol do národného parku Port Campbell, kde sa nachádza pobrežie so skalami trčiacimi z mora ako sochy, ktoré patria k najkrajším scenériám celej Austrálie. Nazývajú ich Twelve Apostels, po našom Dvanásť apoštolov. Napriek veľmi studenému a sychravému počasiu bolo čo obdivovať. Vlny vrážajúce do 60 m vysokých obrovských skál, scenéria nekonečnosti oceánu, to je niečo, čo sa len tak nevidí. Druhým výletom bola návšteva ostrova Phillip Island, kde sa nachádza prírodná rezervácia s najväčšími austrálskymi lákadlami – kengurami, koalami, ježurami a inými zvieratkami, medzi ktorými sme sa mohli voľne pohybovať, kŕmiť ich, len tak ich pohladkať a odfotiť sa s nimi. Vedeli ste, že napr. medvedík koala 20 hodín dňa prespí a zvyšné 4 hodiny žerie? Navštívili sme tiež miesto, kde žijú jedinečné malé tučniačiky – fairy peguins, typické len pre tento ostrov a ročne lákajú tisícky turistov. Podarilo sa mi tiež navštíviť národný park Dandenong Rangers, typický hustými pralesmi, či obrovskými papagájmi kakadu, ktoré sú už tak zvyknuté na ľudí, že vám pokojne vyletia na ruku či na plece.

Okrem prírody v samotnom meste Melbourne bolo čo obdivovať. Kostoly, budovy, trhovisko Victoria Market, kde sa dalo zohnať naozaj všetko (pre nás boli zaujímavé hlavne suveníry), či len obyčajné prechádzky mestom nás veľmi nadchýnali. V rámci Dní v diecézach sme zažili aj spoločnú sv. omšu v obrovskom štadióne Telstra dom, kde sa stretlo asi 250 tisíc ľudí z rozličných kútov sveta.

No najsilnejšími momentmi počas týchto dní boli pre mňa kontakty s obyčajnými ľuďmi, v ktorých som stretávala Boha. Ľuďmi, ktorí sem pricestovali kvôli SDM, a s ktorými som si začala veľmi dobre rozumieť, ako aj tu žijúci Slováci - ich silné osudy; emigrácia zo Slovenska kvôli politickým pomerom, to, ako boli prenasledovaní, niektorí ani nevedeli, kam ich vlastne loď vezie... A nie len príbehy, ale aj ich starostlivosť a záujem o nás vytvorila medzi nami silné putá. Myslím si, že to pre nich veľa znamenalo. A pre nás – pútnikov, určite tiež. Miestny farár Peter usporiadal pre nás

dve veľké slávnosti: prvou bolo „stretnutie národov“, kde sme sa stretli so všetkými farníkmi a každý národ si mal prichystať nejakú svoju národnú špecialitu. Ako som už spomínala, v tejto farnosti je veľa ľudí z rôznych kútov sveta, preto si viete predstaviť tú pestrú paletu jedál . My – Slováci, sme pripravili domácu zabíjačku, keďže bryndzu tam nedostať. No niektoré jedlá, najmä od ľudí z Oceánie, sa podľa mňa nedajú jesť, na to sme sa len pozerali. Mali tam všelijaké morské potvory, surové ryby v šalá-

te a pod. bolo to veľmi zaujímavé, krásne a vrúcne stretnutie. Tá druhá slávnosť, nasledujúcu nedeľu, bolo to stretnutie nás, mladých pútnikov, so všetkými Slovákmi, ktorí v meste a okolí žijú. Na tento deň v živote nezabudnem. Staré babičky a deduškovia, mladí ľudia s deťmi – čo tvár, to iný strhujúci príbeh. Miestami som nemala slov, len som sa dívala s úctou a obdivom. Toto stretnutie bolo niečo nádherné a bola som za neho veľmi vďačná. Asi tri stovky ľudí, ktorých spája Pán Boh a Slovensko. A v tej chvíli to bolo strašne vzácne. Tento deň bol posledným dňom môjho pobytu v meste Melbourne. Večer sme sa so všetkými lúčili a so slzami v očiach a veľkou láskou a vďačnosťou v srdci sme odchádzali na stanicu. Nočným vlakom sme cestovali do Sydney, dejiska 23. svetových dní mládeže. Sydney je od Melbourne vzdialené asi tisíc km, to znamenalo celú noc vo vlaku. Spať sa nedalo, mysľou mi vírili spomienky na ľudí, ktorých už možno nikdy neuvidím a tak mi prirástli k srdcu. No myslela som aj dopredu. Čakali nás predsa samotné SDM – bohatý program, stretnutie s „hlavou našej Cirkvi“ a okrem toho, náš štiavnický pán farár

Marcel ma poveril úlohou – vyhľadať v Sydney misionára verbistu pátra Števka - jeho spolužiaka ešte zo štúdií v štiavnickom kaštieli, ktorého nevidel dlhé roky. To som si zaumienila, že urobím ako prvé v Sydney.
No ráno, keď sme dorazili do tohto najväčšieho mesta Austrálie, som na to aj celkom zabudla. Čakalo nás nekonečne dlhé ubytovávanie v Olympijskom mestečku v Sydney a napokon polovica zo slovenskej výpravy bola ubytovaná v obrovskom štadióne, kde okrem nás nasledujúci týždeň počas SDM spalo ešte ďalších 2000 ľudí z množstva krajín celého sveta – naukladaní ako sardinky vedľa seba na karimatkách v spacákoch. Niektorí možno reptali, ja som bola šťastná, že nemusím spať v niečom, čo vyzeralo ako stajňa, kde nás chceli ubytovať ráno . Keďže v Sydney žije viac ako tri milióny ľudí, viete si predstaviť, aké asi musí byť obrovské. Rozhodli sme sa preto hneď v prvý deň ho trošku prebádať. Slovenský organizačný tím býval v slovenskej farnosti v mestskej časti Sydney – Lidcombe. Tak sme sa rozhodli, že sa pozrieme aj tam a možno sa aj trošku vyžalujeme s naším „ubytovacím“ trápením. Keď sme tam prišli, môj kamarát Ferko mi hovorí: „Livka, čo si mala urobiť ako prvé v Sydney?“ Vtedy som si spomenula na pátra Števka, na ktorého som celkom zabudla. A predstavte si, on bol tam – ani som ho nemusela hľadať. Sedel v kancelárii a tešil sa z toľkých mladých Slovákov, ktorí prišli. Keď som ho pozdravila a povedala som, že som zo Spišského Štiavnika a že mu nesiem pozdrav, v očiach sa mu zaleskli slzičky, chytil sa za srdce a bol taký šťastný, že som mu priniesla nie len kúsok Slovenska, ale aj kúsok jeho detstva a mladosti. Potom sme sa dlho rozprávali a veľmi srdečne nás všetkých pozdravuje a modlí sa za nás. Páter Števko má na starosti slovenskú komunitu v Sydney – keďže tu žije obrovské množstvo Slovákov. Máme v meste vlastný – slovenský kostolík so sv. Cyrilom a Metodom na oltári, všade slovenský dvojkríž a na okenných vitrážach slovenské kostoly a katedrály zastupujúce naše diecézy a pod nimi postavy svätcov so slovenskými nápismi. Dokonca pri Spišskej diecéze bola postava biskupa Jána Vojtaššáka. Pri kostole si Slováci postavili aj halu – niečo ako kultúrny dom, aby sa mali kde stretávať aj mimo kostola. Takto sa začali moje dni v Sydney – veľmi dojímavo. Okrem stretnutia s p. Števkom sa udiali aj iné – podobné, keď sme stretli rodákov, ktorí neboli na Slovensku dlho a boli neskutočne šťastní, že v takom ďalekom svete stretli „svojich“. Po meste sa pohybovali tisíce pútnikov z celého sveta, a všetci sme boli ako jedna rodina – navzájom sme sa zdravili, fotili, usmievali sa na seba, či rozprávali. A každý národ mal aj svoj „pokrik“ a samozrejme oblečenie, ktoré ich reprezentovalo. My sme mali červenú bundu so slovenským znakom. Ulicami sa ozýval spev, krik, radosť.
Už na druhý deň nás čakala uvítacia sv. omša SDM v prístave Barangaroo, ešte však bez sv. otca, ktorú celebroval George kardinál Pell – kardinál Sydney.
Stredu, štvrtok a piatok doobeda boli naším programom katechézy, ktoré pripravili naši otcovia biskupi. Vo štvrtok poobede sme boli privítať sv. otca, ktorý prišiel do prístavu Barangaroo loďou spolu s niektorými vybranými mladými z rôznych krajín sveta. Na druhý deň po katechéze sme zažili jedinečnú - hranú živú krížovú cestu v uliciach Sydney. Bolo veľmi dojímavé vidieť „Ježiša“ s krížom na ulici, v prístave či na lodi, celý príbeh ukrižovania zasadený do dnešnej doby. Veľmi silný a hlboký zážitok. Po krížovej ceste nasledoval koncert mojej najobľúbenejšej hudobnej skupiny – Hillsong a po nej adorácia, pri ktorej sme zažívali neopísateľné chvíle, silnú prítomnosť „neba“ medzi nami a v nás. Okrem týchto veľkolepých programov počas celého týždňa sme mali možnosť ísť na rôzne koncerty, prednášky, modlitby, vystúpenia či divadlá, ktoré prebiehali na mnohých miestach či pódiách po celom centre mesta. Zaujímavosťou bola adorácia v budove opery. Sviatosť oltárna vyložená na pódiu. V sobotu nás čakala púť na Randwick – obrovskú dostihovú halu, kde sa mala konať večerná vigília a nedeľná slávnostná sv. omša s pápežom – vyvrcholenie SDM. Austrálski organizátori pre nás – pútnikov prichystali 3 pútnické trasy – 1-hodinovú, 3-hodinovú a 5-hodinovú, ako sa na Randwick dostať. Ja ako stará levočská pútnička som si samozrejme vybrala tú najdlhšiu, veď do Levoče kráčame ešte dlhšie. Nakoniec sa nás nazbieralo asi 22, ktorí sme sa vybrali touto trasou. No po piatich hodinách putovania sme zistili, že nie sme ešte ani v polovičke . Napriek tomu nás púť veľmi tešila. Okrem skvelej atmosféry a úžasných ľudí to bol aj čas obety a modlitby, kde som myslela na svoju rodinu, ako aj na celú našu dedinku. Večer sme na Randwick dorazili unavení a hladní akurát na večernú modlitbu so sv. otcom. Spali sme pod holým nebom. Meteorológovia na tú noc predpovedali veľkú zimu a oblačnosť s možným dažďom. Noc však bola jasná, nespadla ani kvapka a ani zima nebola až taká strašná. Ráno v nedeľu 20. júla nás čakala obrovská slávnosť. Dostihová dráha sa premenila na „trošku väčší kostol“. Na tom mieste nás bolo ako mravčekov – okolo 600 tisíc ľudí zo 170 krajín sveta. A medzi nimi aj ja. Malá, nehodná, obdarovaná... Toľko ľudí túžilo byť tam, zažiť tú neopísateľnú atmosféru. Svätý otec, to je vám osobnosť – poriadne Boží a svätý muž na správnom mieste. Nenápadný „starec“, vďaka ktorému Duch Svätý spojil toľko rôznych ľudí, ktorých spája viera a odhodlanie, túžba prijať silu Ducha a byť svedkom Ježiša. To je posolstvo pre každého z nás. Nesedieť pasívne, ale žiť vieru, ku ktorej sa hlásime a byť svedkom. Touto sv. omšou sa SDM skončili. No my sme chápali, že v nás akoby sa všetko len začalo. Čo bude ďalej? Dokážeme žiť to, čo sme tu dostali a odovzdávať to? Takéto otázky sa v mysli miešali s vďačnosťou za to všetko hlboké, čo sme tu dostali. A tiež s vďačnosťou za to, že máme pred sebou ešte skoro dva týždne, aby sme si poriadne preskúmali mesto Sydney a jeho okolie. A tak sa aj stalo. Nasledujúci deň sme sa presťahovali z Olympijského mestečka do Lidcombe – do slovenskej haly. A tak sa začala ďalšia etapa nášho života v Sydney – prechádzky mestom, návšteva technického múzea či originálnych čínskych záhrad uprostred mesta s čínskou architektúrou, vodopádmi a rastlinstvom. Nádherná je botanická záhrada, v ktorej bola práve výstava orchideí sveta. Neodmysliteľnou súčasťou mesta je samozrejme známa opera, pri ktorej som bola takmer každý deň. Veľmi silným miestom je katedrála Panny Márie – Pomocnice Južného kríža, ako ju v Austrálii nazývajú. Pokoj, aký vládol na tomto mieste som asi ešte nikde inde nezažila. Podarilo sa nám tiež zájsť mimo mesta – do národného parku Blue Mountains – modré hory, nazývané podľa modrého oparu, ktorý spôsobuje olej, uvoľňujúci sa z eukalyptových stromov. Za tie dva týždne sme toho videli a zažili naozaj mnoho. Medzi iným aj stretnutie so Slovákmi žijúcimi v tomto meste. Slávnostná – rozlúčková sv. omša s biskupom Gálisom. Viacerí naši priatelia už v tento deň ako aj nasledujúce leteli domov. A prišiel rad aj na nás. Posledný deň bol veľmi smutný. Mlčala som, nebolo mi do reči, do spevu, ako po iné dni. Vedela som, že sa končí najkrajší mesiac v mojom živote. Balenie, odchod... Keď sme zakrúžili lietadlom nad mestom, vedela som, že to, čo bolo ešte pred pár hodinami realitou, je teraz už minulosťou. Ale vedela som, že tak, ako sa toto končí, tak začína niečo nové, treba ísť ďalej posilnený vo viere. A tak som sa začala postupne aj tešiť domov – na moju rodinu, priateľov a bežnú realitu. Veď som mala plný batoh darčekov a drobností, ktoré sa už tešili na svojich majiteľov. A v srdci plno zážitkov, o ktoré som sa chcela podeliť aj s mojimi blízkymi. A viete čo? V lietadle som sedela s mladým chalanom, ktorý sa volal Isa – v ich jazyku to má význam Jesus – po našom Ježiš. Ja som domov cestovala s Ježišom. Aké symbolické. Kiež by sme vždy a všade kráčali s Ním...

Lívia Kleinová

Tekvicová slávnosť v materskej škole.

Tekvice, tekvice,
rozpusťte si vlásky,
ukážte nám všetkým,
aké ste vy krásky.

V duchu tohto krátkeho verša sa niesol jeden deň v našej škôlke, ktorý sme nazvali: „ Tekvicová slávnosť“. Hlavným cieľom dňa venovaného všetkým tekviciam bolo priblížiť deťom ročné obdobie - jeseň, naučiť ich vážiť si to, čo nám jeseň prináša a hlavne vniesť do ich života radosť a smiech.
V prípravách na túto slávnosť deti dostali inštrukciu zaobstarať si vstupenku v podobe akejkoľvek tekvice, takže hneď v piatok / 10.10. 2008/ ráno, každé dieťa prišlo do škôlky s tekvicou a to buď okrasnou, papierovou, vyrezávanou ale aj s tekvicovým koláčom a tekvicovým príbehom. ...a slávnosť sa mohla začať. Ráno deti šikovne pracovali na výrobe tekvíc a jesenných svietnikov rôznymi výtvarnými technikami. Po desiate všetky pani učiteľky zahrali divadlo o jednej tekvicovej rodinke a neposednej malej tekvičke. Po príbehu každé dieťa predstavilo svoju tekvicu a potom už začala zaslúžená tekvicová hostina. Pochutili sme si na výbornom koláči, tekvicovom nápoji a slávnosť sme ukončili tancovačkou. Na koniec sme sa vybrali do jesennej prírody na prechádzku, ktorá bola sprevádzaná rozhovorom o tomto ročnom období a pozorovaním okolitej prírody. Na obed nám teta kuchárka uvarila tekvicový prívarok. Tento zaujímavý deň v našej škôlke bol pre nás aj pre deti príjemným zážitkom. Veľmi nás potešila spolupráca a záujem rodičov, ktorý s úsmevom počúvali nadšené rozprávanie svojich detí o tomto dni.

Kolektív MŠ

Súťaž pre žiakov školy

Obecný úrad Spišský Štiavnik a Základná škola Spišský Štiavnik vyhlasujú Vianočnú súťaž pre žiakov školy. Súťaže sa môžu zúčastniť aj celé kolektívy. Predmetom súťaže sú Vianoce a všetko čo k nim patrí – najkrajšie vyzdobená trieda, najkrajší vianočný alebo novoročný vinš, najkrajší vianočný príbeh ...fantázii sa medze nekladú.

Vyhodnotenie súťaže bude v škole pred vianočnými prázdninami a vo vianočnom čísle obecného spravodaja.

Zo školy

Školský rok 2008/2009 je už v plnom prúde a učitelia spolu so svojimi žiakmi zbierajú nové a nové vedomosti. Tento rok je iný oproti ostatným šk.rokom a to z viacerých dôvodov. Tým najdôležitejším je to, že od 1. septembra 2008 vstúpil do platnosti nový školský zákon. Podľa môjho skromného názoru (a myslím si, že viacerí budú so mnou súhlasiť) je tento zákon „šitý horúcou ihlou". Je samozrejmé, že školstvo zmenu potrebovalo, ale nie som si istá, či tento mačkopes, s ktorým sme začali od 1.septembra v školách je reformou, alebo len ukážkou ministerstva, že sa v školstve niečo deje. V médiách prebehli v júni 2008 správy o tom, že reforma školstva je pripravená a začneme od 1.septembra 2008. Bola to pravda len tak na štvrtinu. To, že obrovské množstvo práce zostalo na tých „najnižších" t.j. na radových učiteľoch a to práve v čase povinnej dovolenky (júl,august), už pána ministra, ani nikoho z jeho ministerstva nezaujímalo. Poslanci koncom júna schválili zákon, pre nich sa začali parlamentné prázdniny a učitelia cez svoje dovolenky študovali štátny vzdelávací program, vypracovávali školský vzdelávací program, písali nové učebné osnovy, časovo-tematické plány,... Všetko sa spracovávalo napoly naslepo, pretože ani nové učebnice neboli k dispozícii. Ale ako to už väčšinou býva, učitelia boli k 1.septembru pripravení, žiaľ zase to nestihol štát. Nestihli sa vytlačiť nové šlabikáre a nové učebnice na ostatné predmety taktiež chýbali. A niektoré chýbajú dodnes... Podľa nového školského vzdelávacieho programu sa učia v tomto školskom roku žiaci prvého a piateho ročníka. Pre prvákov prišli učebnice neskoro a pre piatakov neprišli vôbec, napriek tomu, že majú nové učebné osnovy. Podstatou celej reformy je okrem zmenšenia encyklopedických vedomostí detí v skratke aj to, že štát udáva k jednotlivým predmetom v ročníku daný počet vyučovacích hodín do týždňa. Každá škola si mohla k týmto hodinám pridať ďalšie hodiny, teda posilniť tento predmet, alebo si škola mohla zadať ďalší predmet, v ktorom by chcela vzdelávať svojich žiakov. Naša škola okrem posilnenia niektorých predmetov zaradila do svojho školského vzdelávacieho programu aj predmet Regionálna výchova, kde sa žiaci dozvedia niečo o Spišskom Štiavniku, jeho histórii, kultúre, okolí, remeslách a pod. Nechcem byť nespravodlivá, veď oveľa ľahšie je kritizovať, ako niečo urobiť, ale táto „reforma" bola zo strany ministerstva a štátu naozaj veľmi nepripravená. No ale, aj tento počin ministerstva hovoriaci si refoma je schváleným školským zákonom, takže ho musíme plniť. Budeme sa snažiť čo najviac vašim šikovným deťom odovzdať z toho čo vieme a aj z toho, čo si ešte naštudujeme. V školskom roku 2008/2009 navštevuje Základnú školu Spišský Štiavnik 310 žiakov v 19-tich triedach. Okrem toho je v budove ZŠ umiestnená aj Špeciálna základná škola s 84 žiakmi. Budova tunajšej školy bola projektovaná ako 14 – triedna. Je teda jasné, že škola je kapacitne predimenzovaná. V tomto školskom roku sme museli dokonca prestavať malú telocvičňu na triedu, pretože napriek tomu, že aj v špeciálnej ZŠ aj v našej ZŠ chodia žiaci do školy na smeny, nemali sme kam umiestniť 1.B triedu s 21 žiakmi. Je to škoda, pretože vieme, že škola nedisponuje telocvičňou. V budúcnosti bude potrebné, aby sa obecné zastupiteľstvo týmto problémom vážne zaoberalo. Ani počas uplynulých letných prázdnin sa v škole nezaháľalo. Zrekonštruovali sme dievčenské toalety, ktoré sú teraz bezbarierové a jedna toaleta je pre vozičkárov. Prestavali sme už spomínanú telocvičňu na triedu a náradovňu. Do školskej jedálne pribudla nová umývačka riadu. Napriek všetkým problémom, s ktorými sa školstvo v súčasnosti aj v našej obci stretáva, je pre nás učiteľov veľkou radosťou, povzbudením a zadosťučinením, keď vaše deti – naši žiaci s ústami plnými otázok, ľahko alebo len s malými ťažkosťami zvládajú nové vedomosti a školské povinnosti a po skončení štúdia sa úspešne uplatňujú v živote.

Mária Martinková, zástupkyňa riaditeľa školy

Ochranári a vodáci čistili Hornád

Horný tok Hornádu pri obci Hranovnica je chránenou oblasťou. Sú tu vzácne biotopy živočíchov, lokalita je zaradená do územia európskeho významu. No úsek, kde sa do Hornádu vlievajú prítoky Vernárka a Kubašok je aj mimoriadne znečistený. Róbert Javorský, ktorý pôsobí ako profesionálny strážca v Slovenskom Raji zorganizoval počas septembrového víkendu vyčistenie horného toku Hornádu za pomoci vodákov z košických športových klubov a samosprávy. Starostovia zo Spišského Štiavnika a Hranovnice prispeli igelitovými vrecami a kontajnermi, aby účastníci mohli do nich umiestňovať vyzbieraný odpad. A bolo toho veľa. Veď tento úsek ešte nebol nikdy vyčistený. Tri kontajnery odpadkov. Okrem fliaš, pampersiek, plastov, textilu aj práčka a chladnička. Za odmenu sa aktéri tohto podujatia mohli plaviť nádherným prielomom Hornádu. Ak by sa z tejto víkendovej akcie stala tradícia, Hornádu by to pomohlo, lebo je to krásna rieka a zaslúži si pomoc.

-ra-

Bude zima?

Isteže bude, ale aká ? Predpovede a domnienky sú rôzne. Aby nás neprekvapila, treba sa riadne pripraviť. Niektoré septembrové dni nás nemilo drsným a studeným počasím prekvapili. Nuž chlapci a dievčatá nenechajte na poslednú chvíľu vašu prípravu a poďme do toho. Sane treba skontrolovať a prípadne opraviť, korčule naostriť, nastaviť viazanie na lyžiach a lyže navoskovať, hokejky opotrebované vymeniť a mať aj schopné puky. Toto všetko sa dá zvládnuť za pomoci rodičov a preto „strúhať dobrotu treba započať". Dokonalá zima je s množstvom snehu radostná pre všetkých mladých. Vedieť básničky aj o snehu znamená vnímať dianie okolo nás a ak sa neurazíte, dve staré básničky o snehu niektorých z vás možno aj potešia:

Čože sa to dolu derie,
čože je to za páperie,
na doline na horách,
jáj, veď je to prvý sňah.
Zvýskli chlapci od radosti,
bude že to veselosti,
plná je to ulica,
bude dobrá sanica.

Kde sa vzal,
tu sa vzal,
pri záhrade ráno stál.
Čiapku sivú, hlavu krivú
a fajku vám v ústach mal.
Zasmiala sa mladá chasa,
čože je to za panák?
Jaj, veď je to snehuliak.

A čože rodičia? Nuž deti sú výsledkom manželskej lásky a tá má pokračovať aj po ich narodení. Neurazte sa, ja viem, že vy dobre viete o svojich povinnostiach, že treba teplú obuv, teplé oblečenie, teplé vykúrené izby pre nerušené učenie a písanie školských úloh. Ja tiež a možno aj viacerí zahundrú, aký je ten plyn drahý, drahá elektrina, drahé palivové drevo, uhlie. Až teraz sa prezradilo, že uhlie je čiernym zlatom a že ceny potravín tak rýchlo stúpajú, že je ťažko ich aj sledovať. Kde je dostatok možností, tam sa to zvládne ľahko, ale kde nás trápia choroby, tam je to horšie a prípadné nešťastia ak nám strpčujú život, je to poľutovaniahodné. Možno, že sú aj také neresti, ktoré vládnu nad nami a v našej moci je ich prekonať. A tu sa musí znovu objaviť láska, aby naše deti neboli zarmútené a tými „bohatšími" odstrkované. Pri rannom vstávaní si dajme predsavzatie, že každý deň veľa dobrého urobíme. V práci budeme dôslední, vykonáme ju čestne, fajčiarske a iné zlozvyky zanecháme a staneme sa vládcami sami nad sebou. Nenadávajte, že som toho veľa popísal, ale taký by mal byť život, treba zapnúť „na plnú paru" a všeličo dobehnúť. Veľa nám napovie Katechizmus ak si prečítate otázku: „Na čo sme na svete?" A možno treba nám prečítať aj viac. Ani seba z toho nevynímam.

Nuž recept na všetko je, len ho treba splniť a to ľahké nie je a k tomu v zime máme najkrajšie sviatky v roku, Vianoce. Urobme všetko, aby naši najmilší s nami s najväčšou radosťou zaspievali tú vianočnú koledu, ktorú majú najradšej, v ruke s vianočnou lahôdkou a primeraným darčekom.

Pozdravuje Vás taký istý ako Vy : Ján

Október mesiac úcty k starším.

Oveľa viac ako inokedy si pripomíname a bilancujeme, v prvom rade náš vzťah k rodičom, ale aj k starým rodičom. Mnohí z nás už pocítili to, že naši rodičia, starí rodičia a príbuzní vstúpili do veku, kedy oveľa častejšie potrebujú pomoc a starostlivosť. Dostali sa do veku v ktorom postupne strácajú životné sily, fyzické a psychické schopnosti, s čím súvisia zdravotné ťažkosti a stráca sa životný elán. Veľkým šťastím pre nich je to, že ich deťom a príbuzným ich jeseň života neprekáža a nezavadzia. Staroba neznamená koniec životnej aktivity. Môže byť prospešná aj pre široké okolie. Dôkazom toho je aj život našich občanov v Domove dôchodcov v Spišskom Štiavniku. V tomto zariadení rodinného charakteru našli naši seniori záchrannú vestu v mori myšlienok, ktoré sa postupne vynárali na hladinu a boli vyslyšané mladými ľuďmi, ktorí o ne prejavili záujem. Mnoho krát nepotrebovali nájsť riešenia, len cítiť pochopenie a lásku. Myslím si, že na prejav úcty nestačí len jeden mesiac v roku, ale úctu treba prejavovať v priebehu celého života. Kto sa naučí vážiť si šediny, nemusí sa báť, že zostane v starobe nepovšimnutý. Nájdime si čas, vľúdne slovo a úsmev lebo staroba má najbližšie k večnosti.

s úctou
Anetta Huraiová

Aj tohto roku obec usporiadala slávnostné stretnutie s jubilantami.

Obecný spravodajca, štvrťročník pre obyvateľov Spišského Štiavnika. Vydáva Obecný úrad v Spišskom Štiavniku. Redakčná rada: Maroš Javorský, Oľga Rákociová, Mgr. Mária Martinková, Ján Slivka, Mária Kleinová. Grafická úprava: Maroš Javorský. Vychádza v náklade 500 kusov. e-mail: redakcia@spisskystiavnik.sk Uzávierka nasledujúceho čísla je 15.12. 2008. Registračné číslo RP 3/2004. www.spisskystiavnik.sk